

การุณย์ ศรีสมบัติ

จนมุข

คริสตจักรมหาพร สุขุมวิท

42 สุขุมวิท ซอย 10 กทม.10110

พิมพ์ที่สำนักพิมพ์พระกิตติคุณ 10-12 สุขุมวิท ซอย 6 กรุงเทพฯ 11

นายการุณย์ ศรีสมบัติ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา มี.ค.77 โทร.2525418

คำนำ

วันหนึ่งทุกคนจะต้องจนมุมเหมือนกับ นักมวย จะต้องจนอยู่ที่มุมเวที คนพาล จะเสียท่าตำรวจ และจนอยู่ที่มุมห้องขังคนโต คนดั่ง ก็จะต้องจนเหมือนกัน นั่นคือมุมหีบใส่ศพ ส่วนวิญญาณชั่วร้ายนั้น จะจนมุมอยู่ในนรก แต่วิญญาณที่บริสุทธิ์ผุดผ่อง ก็อยู่ในมุมสีทอง คือแผ่นดินสวรรค์ ท่านจะเลือกจนมุมอยู่ที่ไหน?

คืนนั้น ท่ามกลางความเงียบสงัด ข้าพเจ้าเข้านอนเวลาตีหกมาก แต่ข้าพเจ้านอนไม่หลับ สมองของ
ข้าพเจ้าคิดถึงแต่อุบายหลายประการ เพื่อความรอบคอบในการวางแผนฆ่ามัน้อง ๆ

ถิ่นกำเนิด

ข้าพเจ้ามีสายเลือดของบิดามารดาที่เป็นคนไทยทางภาคใต้ ณ ตำบลทุ่งกง อำเภอกาญจนดิษฐ์ จังหวัดสุราษฎร์ธานี ซึ่งในขณะที่ข้าพเจ้ายังเป็นเด็กอยู่ที่นั่นยังเป็นพื้นที่ป่าดงกันดาร มีหมู่บ้านเล็ก ๆ แปรหลังคาเรือนปลูกห่าง ๆ กันบนภูเขาข่อม ๆ ที่เรียกกันว่า “บ้านเขาแก้ว” การทำมาหาเลี้ยงชีพของพี่น้องชาวบ้านในละแวกนั้น คือ การทำไร่ ไร่นา และเลี้ยงสัตว์เล็ก ๆ น้อย ๆ อย่างเช่นชาวชนบททั้งหลาย ดังนั้นชีวิตของข้าพเจ้าก็เจริญเติบโตขึ้นมา ท่ามกลางกลิ่น โคลนสาบควายตัวดำเป็นเหนียงอย่างเด็กเลี้ยงควายธรรมดาทั้งหลาย

การศึกษาขั้นต้น

การศึกษาของข้าพเจ้าก็อาศัยพระสงฆ์ในวัดเขาแก้วนั่นเอง อบรมสั่งสอนตามแนวถนัด และครั้งสุดท้ายของการศึกษาที่นั่น ข้าพเจ้าสอบไล่ได้ประโยคประถมศึกษา คือ ประถมปีที่ 4 เมื่ออายุประมาณ 9 ปี

เข้ากรุง

ในปีเดียวกันนั้น หลังจากการศึกษาชั้นประถมได้ผ่านไปแล้ว และยังไม่ทราบข่าวบิดาของข้าพเจ้า จะคิดหาช่องทางจัดการกับชีวิตในด้านการศึกษาของข้าพเจ้าอย่างไรต่อไป ก็พอดีมีบุคคลอีกผู้หนึ่งซึ่งมีบทบาทสำคัญในชีวิตของข้าพเจ้ามากที่สุด เดินทางจากกรุงเทพฯ ไปเยี่ยมเยียนบ้านเกิดเมืองนอนของท่าน ซึ่งอยู่ใกล้กับบ้านของข้าพเจ้า ท่านผู้นี้เป็นเครือญาติทางบิดาของข้าพเจ้า ท่านชื่อ อาจารย์จรูญ วิชัยดิษฐ์ ซึ่งบิดาแนะนำให้ข้าพเจ้าเรียกท่านว่า “คุณอา” หลังจากคุณอาได้เยี่ยมเยียนญาติพี่น้องของท่านเรียบร้อยแล้ว ท่านก็เดินทางกลับกรุงเทพฯ และปรากฏว่าข้าพเจ้าได้มีโอกาสเดินทางเข้ากรุงเทพฯ พร้อมกับคุณอาของข้าพเจ้าด้วย ซึ่งทำให้ข้าพเจ้าทั้งดีใจและตื่นเต้นจนบรรยายไม่ถูกเพราะเป็นครั้งแรกในชีวิตของข้าพเจ้าที่จะได้ออกจากบ้านเกิดอันเป็นบ้านป่าบ้านดง ข้าพเจ้าไม่เคยพบเคยเห็นความเจริญของบ้านเมือง ไม่เคยรู้จักว่ารถยนต์มีลักษณะอย่างไร นอกจากรูปภาพบนกล่องไม้ขีดไฟในหนังสือเรียน และคำบอกเล่าของผู้ใหญ่ที่เคยเข้าไปในเมืองเท่านั้นแต่เมื่อข้าพเจ้าได้ประจักษ์กับตาของข้าพเจ้าเองมันทำให้ข้าพเจ้ามีสภาพเหมือน “ลุงเขย” เข้ากรุง ตึกรามบ้านช่องสวยงาม ไฟฟ้า รถยนต์และรถไฟ เป็นของแปลกสำหรับเด็กเลี้ยงควายอย่างข้าพเจ้า มันทำให้ข้าพเจ้าตื่นเต้นที่สุดในชีวิตเมื่อเหยียบย่างเข้าสู่นครหลวงเป็นครั้งแรก

ชีวิตในกรุง

ที่กรุงเทพฯ ข้าพเจ้าได้รับการเปลี่ยนแปลงชีวิตใหม่ทั้งหมดชนิดที่เรียกว่าหน้ามือเป็นหลังมือทีเดียว แม้กระทั่งสำเนียงเสียงที่พูด คุณอาผู้หญิงก็อบรมสั่งสอนให้ข้าพเจ้ารู้จักใช้ภาษาไทยใหม่เพราะภาษาปักษ์ใต้ซึ่งเป็นภาษาคั้งเดิมของข้าพเจ้าชาวกรุงเขาฟังกันไม่รู้เรื่อง และที่ทำให้ข้าพเจ้าตื่นตื่นและดีใจจนสุดขีดคือ สถานศึกษาใหม่ของข้าพเจ้า ช่างเป็นโรงเรียนที่ใหญ่โตห้องเรียนสวยงาม สนามกว้าง ประกอบด้วยนักเรียนมากมายนับเป็นสถานศึกษาชั้นเยี่ยมทีเดียวที่มีชื่อเสียง หอมหวานเป็นที่รู้จักกันทั่วกรุง โรงเรียน “กรุงเทพคริสเตียนวิทยาลัย” คือสถานศึกษาแห่งใหม่ของข้าพเจ้าที่โรงเรียนนี้ข้าพเจ้าได้รับการอบรมสั่งสอนอย่างดีที่สุด จากครูบาอาจารย์เท่าที่ท่านสามารถจะหยิบยื่นให้แก่ศิษย์อันเป็นที่รักของท่านได้ แต่ท่านผู้อ่านที่รักยังมีอีกสิ่งหนึ่งที่ไม่มีความหรือศาสตราจารย์คนไหนจะเปลี่ยนให้ข้าพเจ้าได้ สิ่งนั้นคือ “สันดาน” สิ่งแวดล้อมภายนอกของข้าพเจ้าถูกเปลี่ยนใหม่หมด และดีทุกอย่าง แต่สันดานของข้าพเจ้ายังเป็น “สันดาน” เดิมเป็นของเก่าที่ฝังแน่นอย่างที่ไม่มียุทธศาสตร์คนใดในโลกสามารถแกะให้หลุดได้ คุณอาซึ่งเป็นผู้ปกครองใหม่ของข้าพเจ้า ท่านเป็นคนรับใช้พระเยซู เต็มไปด้วยความรักความเมตตา ท่านเลี้ยงดูข้าพเจ้าอย่างดี ภรรยาของท่าน คือ คุณอาผู้หญิงของข้าพเจ้า ท่านเป็นครู และเป็นผู้ที่เข้มงวดในการอบรมสั่งสอนตามหน้าที่ของครูที่ดีทั้งหลาย ดังนั้น ย่อมเป็นธรรมดาอยู่เองที่ท่านเลี้ยวเชิงขูดเกล่า เพื่อต้องการให้ชีวิตของข้าพเจ้าสะอาดบริสุทธิ์เป็นของใหม่ที่สวยงาม เป็นที่ชื่นชมของผู้พบเห็น สมเป็นหลานครูที่คนนับหน้าถือตา แต่ความโง่งของข้าพเจ้าปิดบังข้อเท็จจริงเสียหมด กลับเห็นว่า ท่านทารุณต่อข้าพเจ้าบีบบังคับข่มเหงข้าพเจ้า และข้าพเจ้าทั้งโกรธและเกลียดท่าน เหมือนชาดานเกลียดพระเยซู แทนที่ข้าพเจ้าจะทำตัวให้เหมาะสมกับพระคุณและความรักของท่านที่หยิบยื่นให้แก่ข้าพเจ้าอย่างไม่หวังสิ่งตอบแทน เปลี่ยนจากเด็กเลี้ยงควายมาเป็นลูกท่านหลานเธอ จากการขูดตัวนอนกลางดินกินกลางทรายในกระท้อที่กรุงรังกลางทุ่งนาหนึ่งด้านกับรินยุง และเหลือบที่เกาะกินเลือดควาย มานอนอยู่ในมุ้งขาวสะอาดในคฤหาสน์ใหญ่สวยหรู มันช่างแตกต่างกันจนเปรียบเทียบกันไม่ได้เลย ความคิดของข้าพเจ้าขณะนั้นมันเข้าสู่ภวังค์คิดว่า “คางคกขึ้นหลังคา จี๋ขำขึ้นนั่งวอ” ข้าพเจ้าหลงตน ลืมตัวแล้วสันดานเดิมของข้าพเจ้าก็สำแดงออกมาวันละนิดละหน่อยค่อยๆมากขึ้นทุกที ๆ ทั้งคือ ด้าน พาลเกร อาศัยความเป็นเด็กบ้านนอกที่เคยดราคราแข็งแรงใช้พลกำลังข่มเหงรังแกเพื่อน ๆ จนครูบาอาจารย์ลงโทษอยู่ไม่เว้นแต่ละวัน โทษหนักจนสาหัส ลักเล็กขโมยน้อย จนถึงขโมยใหญ่ คือ เงินถวายของคริสตจักรสี่บาทถ้วนครึ่งหนึ่ง ข้าพเจ้าคิดว่าเงินพัน ๆ บาทในสมัยนั้น เมื่อมาเปรียบกับสมัยนี้แล้ว “น่าคิด” เล่นเอาทั้งบ้านโกลาหลอลหม่าน สืบสวนสอบสวนเป็นการใหญ่ในที่สุดก็นำข้าพเจ้าไปฝากขังที่สถานีตำรวจยานนาวา ข้าพเจ้าจึงสารภาพรับผิดที่ข้าพเจ้าได้กระทำ ผลสุดท้าย คุณอาทั้งสองก็ยกโทษให้ข้าพเจ้าตามเคยเหมือนที่ไต่ยกโทษให้ข้าพเจ้ามาแล้วนับครั้งไม่ถ้วน แต่แทนที่

ข้าพเจ้าจะหลาบจำกลับใจประพิตคนให้เหมาะสมกับความรักของท่านทั้งสอง กลับยิ่งหนักข้อเพาะเพิ่มสันดานชั่วมากยิ่งขึ้น เลยตอนนั้นต้องรื้อถึงอาจารย์ที่มีชื่อเสียงอีกคนหนึ่ง ชื่ออาจารย์บุญมาก กิตติสาร ท่านเป็นอาจารย์สอนพระกิตติคุณของพระเยซูคริสต์ที่คริสตจักรสอง สามย่าน ท่านผู้นี้เป็นเพื่อนของอาจารย์จรูญ ผู้เป็นคุณอาของข้าพเจ้า ท่านได้ยื่นมือเข้ารับอาสาปราบโรคเกเรเรื้อรังของข้าพเจ้าและได้นำข้าพเจ้าไปอยู่กับท่านที่คริสตจักรสองสามย่าน ท่านพยายามคิดค้นหาวิธีต่าง ๆ นานาตามสติปัญญาของท่าน เพื่ออบรมขัดเกลานิสัยของข้าพเจ้าให้เป็นคนของพระเยซูเหมือนอย่างท่าน แต่เหมือนเอาปืนใหญ่ยิงลงแม่น้ำ ย่อมไม่ทิ้งร่องรอยไว้บนผิวน้ำแม้สักนิด เมื่อสิ้นเสียงปืนน้ำก็จะเหมือนเดิม หรือเข้าทำนองที่ว่า สีขอให้ควายฟังฉันใดข้าพเจ้าก็ฉันนั้น เพราะข้าพเจ้าเป็นผู้ที่มีมารครองใจ ไม่ว่าจะท่านอาจารย์จะเทศนาข้าพเจ้าอย่างไรข้าพเจ้าหาไม่รู้เรื่องไม่ คงตั้งหน้าตั้งตาคือดังไปตามความคิดของตนเอง ที่ร้ายที่สุด โรคเกเรของข้าพเจ้ายังลุกลามติดต่อไปถึงลูกชายหัวแก้วหัวแหวนของท่านด้วย เลยยุ่งกันใหญ่ แต่ท่านก็หาละความพยายามของท่านไม่ ท่านพยายามจริง ๆ เพื่อเอาชนะความชั่วในจิตใจดวงน้อย ๆ ของข้าพเจ้าด้วยความดี

ขโมยเงินทอมมี

จนกระทั่งวันหนึ่งสงครามโลกครั้งที่สองสิ้นสุดลง ทหารฝรั่งก็ยกโขยงกันเข้ามาในประเทศไทย แทนทหารญี่ปุ่นผู้เป็นฝ่ายปราชัยในสงครามโลกครั้งนั้น ที่คริสตจักรสองในวันอาทิตย์จะมีทั้งพลและนายทหารน้อยใหญ่ของฝรั่งซึ่งข้าพเจ้าไม่ทราบว่าเป็นชาติไหน มาร่วมประชุมนมัสการพระเจ้ากันอย่างคึกคักแทบทุกอาทิตย์ เป็นที่สนุกสนานยิ่งนักสำหรับข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าตั้งแต่เกิดมาไม่เคยเห็นมนุษย์ตาเขียว ๆ หัวขาว ๆ และตัวแดง ๆ มาก่อน เมื่อมาพบปะสังสรรค์กันข้าพเจ้าเป็นที่รู้จักของพวกทหารเป็นอย่างดี เพราะข้าพเจ้าชนเป็นเขียนตามสันดานของข้าพเจ้าและในจำนวนทหารฝรั่งทั้งหมดที่มาประชุมเป็นประจำก็มีนายทหารอยู่คนหนึ่ง ข้าพเจ้าจำได้อย่างแม่นยำชื่อ “ทอมมี” ถูกชะตากับข้าพเจ้ามาก คงจะเห็นว่าข้าพเจ้าตัวเล็ก ๆ คำ ๆ เหมือนตุ๊กตานิโกรหรืออย่างไรข้าพเจ้าก็ไม่ทราบ แต่ปรากฏว่านายทอมมีมักจะมิของเล่นและอะไรต่ออะไรแปลก ๆ มาให้ข้าพเจ้าเสมอ เมื่อความรักสัมพันธ์กันแน่นแฟ้นมากขึ้น นายทอมมีก็ขออนุญาตจาก อาจารย์ บุญมากนำข้าพเจ้าไปเที่ยวด้วย และสุดท้ายก็นำไปบ้านพักของเขา รับประทานอาหารกลางวันกันที่นั่นแล้วก็ขึ้นไปชั้นบน เพื่อนอนพักผ่อน ชั่วไม่กี่อึดใจ เสียงของนายทอมมีก็ดังครอก ๆ ตามจังหวะหายใจเข้าออก เขาหลับแล้ว หลับสนิทเสียด้วย ข้าพเจ้าค่อย ๆ ลุกขึ้นจากเตียงออกไปที่ประตูซึ่งปิดอยู่ ตรงฝาผนังข้างห้องนอนบานนั้น ด้วยความสงสัยว่าในห้องนั้นมีอะไรที่น่าดูบ้าง ข้าพเจ้าก็ลองเปิดประตูออกค่อย ๆ และเบา ๆ โผล่หน้าเข้าไปดูแล้วก็ปิดไว้ตามเดิม เป็นห้องสุขาครับ จากนั้นข้าพเจ้าก็ค่อย ๆ จรดปลายเท้าเดินโหยงอย่างตื่นแหว่ ตรงไปหน้ากระจกเครื่องแป้ง เปิดตู้ขึ้น ดึงลิ้นชักนี้ ยุ่งไปหมด แล้วข้าพเจ้าหันหน้าไปจ้องเขม็งอยู่ที่หน้านายทอมมี

มือก็คว้ากระดาษสีแดง ๆ หักปีกจากลิ้นชักยึดลงกระเป๋าค้นลิ้นชักให้ปิดสนิท แล้วก็เคลื่อนตัวอย่างแผ่วเบาลงบันไดไปสู่ถนน

รักอานม้า

พอตีรถเจ๊กผ่านมาก็เรียกให้หยุด กระโดดขึ้นนั่งสั่งคำเดียว “เว็ง-นครเขมม” จากบางกะปิ เจ๊กลากรถที่เว็งประโดกกระเดกมาถึงเว็งนครเขมม เมื่อถึงแล้วข้าฯ ก็กระโดดลงจากรถพร้อมกับส่งเงินให้ตามระเบียบแล้วก็มุ่งตรงไปที่ร้านขายของสารพัดสิ่ง ซึ่งข้าพเจ้าเคยหนีโรงเรียนมาเที่ยวโต้เต้คูของต่าง ๆ ตามประสาคนที่ไม่รู้จะไปไหน เมื่อถึงร้านนั้นก็ถามราคาอานม้าพร้อมเครื่องประกอบครบชุด ตกลงราคาแล้วก็ชำระเงิน แล้วแบกอานม้าซึ่งเป็นของโปรดออกไป ข้าพเจ้าซื้อทั้ง ๆ ที่ไม่มีม้าจะขี่ มันทก็แปลกเหมือนกัน จากนั้นข้าพเจ้าก็แบกมันเดินไปตามตลาดพระรุ้งพระรัง พบผ้าซื้อผ้า พบอะไรก็ซื้อมันเรื่อย ๆ ไม่รู้ว่าเงินหมดไปเท่าไร แต่ปรากฏว่าถือแทบไม่ไหวแล้ว เพราะของมันมากมายก่ายกองไม่รู้ว่าจะซื้อเอาไปทำอะไรบ้าง และมีอะไรก็อย่างข้าพเจ้าก็จำไม่ได้ ข้าพเจ้าเดินแบกไปได้ไม่กี่กิโลก็ต้องวางลงข้างถนนนั่นเอง เพราะคนมุงดูข้าพเจ้ากันมากเหมือนข้าพเจ้าเป็นตัวประหลาด

กัศนุฝรั่ง

ข้าพเจ้าเลยตัดสินใจเรียกรถเจ๊กขนของขึ้นแล้วก็สั่งให้ไปส่งที่หน้าสถานกริธาแห่งชาติ เพราะที่นั่นเป็น สถานที่พักใหม่ที่อาจารย์บุญญามากมาพัก คือ โรงเรียนพระกิตติคุณซึ่งเป็นโรงเรียนของท่านเอง เมื่อข้าพเจ้าขนของลงจากรถและชำระเงินแล้วก็พยายามจะแบกของเข้าไปในโรงเรียน แต่ปรากฏว่ามีคนเยอะแยะเดินออกมาจากโรงเรียนมุ่งตรงมาหาข้าพเจ้า มีอาจารย์บุญญามากกับนายทอมมีเดินนำหน้าเหมือนสายฟ้าแลบ ด้วยความเร็วข้าพเจ้าถึงสัมภาระทั้งหมดลงบนถนนกระจายแล้วออกวิ่งอย่างไม่มีคิดชีวิต คนเหล่านั้นก็ไล่กวาดติดตามอย่างสุดฝีเท้าเหมือนกันทั้งระยะห่างกันไม่กี่เสี้ยวไฟฟ้า ในที่สุดนายทอมมีซึ่งมีขาขาวก็ก้าวขึ้นหน้าและคว้าตัวข้าพเจ้าลอยคิดมือขึ้นไปดั้นกระแด้ว ๆ อยู่บนไหล่ของเขา ข้าพเจ้าตกใจสุดขีด ไม่มีทางแก้ไขอย่างอื่นได้ จึงกัศนุหมับเข้าที่โบหูทันที นายทอมมีถึงกับต้องทรุดลงนั่งพร้อมทั้งปล่อยตัวข้าพเจ้าลง แต่เมื่อข้าพเจ้าทำท่าจะออกวิ่ง มือใครต่อใครก็ไม่ทราบช่วยกันขาจับแขน ข้าพเจ้าห้ามแหวกฝูงคนที่มามุงดูเข้าไปในโรงเรียน แล้วมัดไว้อย่างแน่นหนา ข้าพเจ้าหมดอิสรภาพแล้วไม่รู้อะไรจะทำอย่างไรดีก็เลยตะเบ็งเสียงร้องไห้ลั่นห้องทีเดียว จนนายทอมมีเกิดสงสารจะแก้เชือกที่มัดข้าพเจ้าออกแต่อาจารย์บุญญามากไม่ยอม เพราะท่านทราบดีว่าขึ้นปล่อยข้าพเจ้าก็ต้องวิ่งหนีอีก ดีไม่ดีหายสาบสูญไปท่านก็เดือดร้อนเท่านั้น

ถูกส่งกลับปักษ์ใต้

ข้าพเจ้าร้องไห้อยู่ได้ไม่นานนัก อาจารย์จรูญซึ่งเป็นคุณอาของข้าพเจ้าก็มาถึง ท่านเสียใจมากที่สุด และแล้วท่านก็หมดความพยายามที่จะช่วยให้ข้าพเจ้าเป็นคนดีได้อีกต่อไป นั่นคือส่งตัวข้าพเจ้าให้กลับไปสู่อ้อมอกของบิดามารดาของข้าพเจ้าด้วยความเสียใจและผิดหวังในเจตนาดีของท่านที่จะปลูกปั้นให้ข้าพเจ้าเป็นคนดี

บ้านเขาแก้ว ถิ่นกำเนิดของข้าพเจ้าได้ต้อนรับข้าพเจ้าอีกครั้งหนึ่ง และที่นั่นข้าพเจ้ารู้สึกตัว เหมือนกับว่าข้าพเจ้าเป็นดาวดวงเด่นที่สุดของอำเภอ นั้นมีคนมาเยี่ยมเยียนทักทายเป็นอย่างดี และต่างก็ เป็นคนรู้จักกันมาแต่เก่าก่อน ประกอบกับการแต่งกายสะอาดเสื้อผ้าสวย คำพูดที่ได้รับการอบรมจากคุณ อาผู้หญิงให้รู้จักกาลเทศะในการพูด ตามแบบฉบับของผู้ดีในกรุง มันเป็นเรื่องใหม่สำหรับคนละแวก นั้น ทุกคนต่างก็สรรเสริญเยินยอเป็นการใหญ่ โดยหารู้ไม่ว่าสิ่งที่ซ่อนอยู่ในความสุภาพและอ่อนหวาน นั้น คือ วิญญาณชั่ว สันดานดิบ แต่ดั้งเดิมยังไม่ได้เปลี่ยนแปลงและเพิ่มความเลวร้ายยิ่งกว่าเดิมหลาย ร้อยเท่านัก ขณะนั้นรู้สึกว้าบิดามารดาของข้าพเจ้าก็ตื่นตื่นและรักใคร่ข้าพเจ้าจนออกนอกหน้า มันยัง ทำให้ข้าพเจ้าหลงคนล้มตัวมัวเมาในตนเองมากยิ่งขึ้น เทียวเตรไม่ได้อยู่ติดบ้าน คบเพื่อนรุ่นเดียวกัน ชุขชนตามเรื่อง อาศัยที่ได้อบรมเรียนรู้มากกว่าเดินในถิ่นนั้น ข้าพเจ้าก็เอาความรู้และสติปัญญาเท่าที่มี อยู่ออกใช้แนะนำชักชวนกันชุขชนเกรจนถูกยกเป็นลูกพี่ วางแผนทำการชั่วอย่างแยบคาย วางตนเป็น คนกว้างขวางตามสันดาน ทะเยอทะยานจนเป็นที่เกลียดชังของเพื่อนบ้านแทนความรักความเอ็นดูที่มี อยู่เดิม หาเหตุเคียดรื้อนมาถึงบิดามารดาไม่หยุดหย่อนและท่านพยายามตักเตือนสั่งสอน แต่ท่านคิด หรือว่าข้าพเจ้าจะเชื่อบิดามารดาของข้าพเจ้า ในเมื่อข้าพเจ้าเป็นนักเรียนกรุงเทพคริสเตียนวิทยาลัยใน กรุงเทพมหานคร ส่วนบิดามารดาของข้าพเจ้าเป็นแต่เพียงนักเรียนวัดเท่านั้น ข้าพเจ้าไม่ได้โต้เถียงก็จริง แต่ในใจของข้าพเจ้าลบลู่ท่าน และเชื่อสติปัญญาของตนเองว่าฉลาดกว่าท่าน ข้าพเจ้าทำตามใจตนเอง เรื่อยมา และยังเกรมมากขึ้นตามลำดับ ใช้สติปัญญาหากลอบบายประพุดิชั่ว

แอบขโมยเงินพระสงฆ์

จนกระทั่งวันหนึ่งความลับสำหรับมนุษย์ แต่ไม่ลับสำหรับพระเจ้าก็แดงขึ้น คือ ข้าพเจ้าได้ปีนขึ้นไปบนกุฏิพระสงฆ์ฆราวาสองค์หนึ่งที่วัดพระโยค ในตลาดอำเภอเมืองสุราษฎร์ธานีอย่างอุกอาจ เมื่อค้นพบ เงินก็เอาใส่กระเป๋ากางเกงแล้วก็ปีนขึ้นหลังคากุฏิ รื้อกระเบื้องหลังคาออกแล้วกระโดดลงมาลงมายังพื้นดิน แต่เรื่องนี้ไม่เป็นความลับเสียแล้วเพราะมีเด็กวัดคนหนึ่งเห็นและนำเพื่อนเด็กวัดหนุ่ม ๆ หลาย คนมาล้อมกุฏิไว้ก่อนแล้ว เมื่อข้าพเจ้ากระโดดลงมาจากหลังคาก็ล้อมวงเข้ามาจับข้าพเจ้า เมื่อ ข้าพเจ้าเป็น “สุนัขจวนตรอก” ข้าพเจ้าก็ใช้อาวุธธรรมชาติที่มีอยู่ในตัวทั้งหมดให้เป็นประโยชน์ต่อยะ

กันอุตุลุด แต่น้ำน้อยยอมแพ้ไฟ ใจยังสู้แต่ขยับไม่ไหว ประกอบกับชาวบ้านข้างวัดมาช่วยกันด้วย ข้าพเจ้าก็ถูกมัดหน้าอกแน่นขึ้นไปบนกุฏิสมภาร และถูกมัดตรึงกับเสากลางห้องนั้นคนมาคุมดูกันแน่นไปทั้งวัด ข้าพเจ้ายืนก้มหน้านั่งท่านสมภารพยายามสืบสวนสอบถามว่าข้าพเจ้าเป็นใครมาจากไหน แต่ข้าพเจ้าไม่ยอมเปิดปากคงยืนก้มหน้านิ่ง มิใช่ที่เส้าหางกระเบนอันคมกริบจะกระชากผิวของข้าพเจ้าจนแดงฉาน ข้าพเจ้าก็ไม่ยอมพูด ในที่สุดท่านสมภารก็สั่งให้ปล่อยข้าพเจ้า

หวัดถูกบิดาม่า

หลังจากได้ลงโทษอย่างหนักแล้วตำรวจจะขอตัวข้าพเจ้าไปดำเนินคดี แต่ท่านสมภารได้ขอร้องไว้เพราะข้าพเจ้าเป็นเด็กและถูกลงโทษหนักมากจนเลือดไหล และเนื่องจากรอยแผลนั้นเองข้าพเจ้าก็เป็นผู้ป่วยและชมชานกลับบ้าน เมื่อถึงบ้านบิดาของข้าพเจ้าทราบเรื่องความเลวของข้าพเจ้าแล้วก็เตรียมมิคไว้พร้อมที่จะฆ่าข้าพเจ้าเสียเพราะความอับอายขายหน้าที่ข้าพเจ้าได้พยายามแสวงหามาให้ท่าน แต่ญาติพี่น้องและมารดาของข้าพเจ้าได้ช่วยกันขัดขวางไว้ เมื่อท่านทำข้าพเจ้าไม่ได้ ด้วยความเสียใจอย่างสุดซึ้ง ท่านจะทำลายชีวิตของท่านเอง แต่พระเจ้าได้กำหนดชีวิตของท่านให้ยืนยาวต่อไปอีก หลายคนช่วยกันตัดเตือนและให้เหตุผลช่วยเหลือป้องกันไม่让您ทำลายชีวิตตนเอง ครั้งนั้นท่านได้ออกจากบ้านพนจรไปเป็นเวลาหลายเดือนจึงได้กลับบ้านทำมาหากินเลี้ยงครอบครัวต่อไป

ท่านผู้อ่านที่รัก ถึงแม้ว่าข้าพเจ้าเป็นสุดยอดแห่งความไม่ปรารถนาของพ่อแม่เพราะความชั่วช้าสารเลวสักปานใดก็ตาม แต่ความรักซึ่งฝังแน่นหยั่งรากลึกอยู่ในดวงใจของท่าน ท่านก็ไม่สามารถจะถอนทิ้งและทำลายได้ ท่านได้พยายามดิ้นรนจนข้าพเจ้าได้เข้าเรียนหนังสือต่ออีกครั้งหนึ่งในโรงเรียนฝึกหัดครู ที่โรงเรียนฝึกหัดครูก็เช่นกันก็มีเรื่องชกต่อยกับเพื่อนนักเรียน หากความเดือดร้อนให้ครูต้องเหน็ดเหนื่อย เพราะต้องพิจารณาความผิดและลงโทษเป็นเนืองนิจ และครั้งหนึ่งได้มีเรื่องตีกันกับนักเลงวัยรุ่นในตลาดจนเกิดเรื่องกันใหญ่ ร้อนถึงบิดาต้องเดินทางจากบ้านเสียเงินเสียทองไปทำประกันทัณฑ์บนไว้กับโรงเรียน มิฉะนั้นจะต้องถูกไล่ออกจากโรงเรียน ครั้นสำเร็จจากการเรียน ออกมารับราชการเป็นครูประจำตำบล ก็เป็นอันขาดในเครื่องแบบ เมาสุราอาละวาดจนเป็นที่เสื่อมเสียชื่อเสียง ในที่สุดก็ต้องออกจากราชการเพราะมีความประพฤติไม่เหมาะสมกับตำแหน่งพ่อพิมพ์ของชาติ ถ้าขึ้นทำต่อไปแทนที่ชาติจะก้าวหน้ากลับถอยหลัง จากนั้นข้าพเจ้าก็ใช้ชีวิตเยี่ยงนกขมิ้น คำไหนนอนนั้น ทำงานทุกอย่างพอทำให้ท้องตึงไปได้วันหนึ่ง ๆ เป็นใช้ได้ ไม่ต้องคำนึงถึงว่างานนั้นจะเป็นงานสุจริตหรือทุจริต อาชีพที่แน่นอนคือการพนัน งานอดิเรกคือชกมวย ช่วยเพื่อนฝูงของชาวบ้านขณะที่เจ้าของผลอกก็พอทำได้ เอาทุกด้าน ขออย่างเดียวเท่านั้นคือให้ได้เงินเป็นดี ชีวิตของข้าพเจ้าจากนั้นหัวทกกันชีวิตจริง ๆ ผ่านบ้านใดเมืองใดความไม่สงบเกิดขึ้นที่นั่น ในที่สุดข้าพเจ้าก็เป็นบุตรคนเดียวที่บิดาของข้าพเจ้าตามใจให้เสรีมากกว่าบุตรทุกคนของท่าน คือ จะเป็นหรือจะตายที่ไหนท่านไม่เอาธุระทั้งสิ้น ชีวิตของ

ข้าพเจ้าทั้งชีวิตตกเป็นทาสของฝิ่นมารชาตานโดยสิ้นเชิง ข้าพเจ้าปล่อยตัวให้มันสั่งการเป็นผู้บัญชางาน อยู่ในใจ แม้แต่บิดามารดาผู้ให้กำเนิดข้าพเจ้าก็ไม่คำนึงถึง ฝิ่นมารสอนให้ข้าพเจ้าเป็นลูกอกคตัญญู ข้าพเจ้ารู้แผนอันเฉลียวฉลาดในการประกอบกรรมชั่วสารพัด มันทำให้ข้าพเจ้าเห็นกงจักรเป็นดอกบัว ปล่อยตัวคลอเคลียอยู่กับความเน่าเฟะของสังคม มโนธรรมของข้าพเจ้ามีดมัวบอดสนิท ข้าพเจ้ากระเสือกกระสนทนทุกข์ทรมานแสนสาหัสไม่มีหลักแหล่งเหมือนว่าวขาดลอยไปตามลมจะตกมีตกแหล่ บางครั้งเกือบถูกฝังไว้ใต้ดินก็หลายหนหลายคราว แต่ชะตายังไม่ถึงฆาตจึงยังคงลอยต่อไป ลมพัดไปทางทิศไหน ข้าพเจ้าก็ลอยไปทางทิศนั้น ครั้งสุดท้ายข้าพเจ้าติดอยู่ที่หาดใหญ่และได้รับโทรเลขด่วนว่าบิดาป่วยหนัก จิตสำนึกในความเป็นลูกทำให้ข้าพเจ้าทิ้งงานเดินทางกลับบ้านอีกครั้งหนึ่งอย่างรีบร้อน บิดาของข้าพเจ้าป่วยหนักจริง ๆ ท่านเป็นบาดทะยัก ขณะที่ข้าพเจ้ามาเยี่ยมท่าน ท่านไม่สามารถให้อาหารแก่ลูก เป็นครั้งสุดท้ายได้อีก มีแต่สายตาอันบอกถึงแววเศร้าสลดเท่านั้น ซึ่งมองดูข้าพเจ้าด้วยการอภัย ด้วยความรักและด้วยความเป็นห่วงอย่างสุดซึ้งถึงแม้ว่าข้าพเจ้าจะเป็นลูกชั่วช้าอกคตัญญู เกิดมาเพื่อลิดรอนความสุขของบิดามารดา และหาแต่ความระทมทุกข์มาประหารความสุขของท่านก็ตามด้วยสายตาของผู้ให้กำเนิดครั้งสุดท้ายที่มองดูตาของข้าพเจ้านั้น ช่างเป็นดวงตาที่มีอนุภาพทำให้ข้าพเจ้าต้องสะอื้นและร้องไห้ออกมา มันเป็นสายตาแห่งความรักและห่วงหาอาทรลูกคนชั่วของท่านที่ท่านห่วง ห่วงลูกจนลมหายใจเฮือกสุดท้าย เท่านั้นเองชีวิตของบิดาอันเป็นที่รักของลูกท่านจากไปแล้วไม่ทราบว่าจะไปไหน แต่จะไม่มีโอกาสกลับมาเตือนสอนหรือให้ความอุปการะลูกอีกต่อไป

วางแผนฆ่าน้อง ๆ เพื่อมรดกทั้งหมด

เมื่อสูญเสียบิดาบังเกิดเกล้าไปแล้ว ข้าพเจ้ากลับเข้าบ้านอีกครั้งหนึ่ง ตั้งใจว่าจะเป็นผู้อุปการะดูแลน้อง ๆ แทนบิดามารดาต่อไป เลิกเป็นคนกระเสียที แต่แล้วมารชาตานผู้เป็นนายของข้าพเจ้าไม่ยอมปล่อยให้ข้าพเจ้าหลุดพ้นจากความเป็นทาสของมัน มันยุแหย่สั่งสอนแนะนำในใจของข้าพเจ้า ให้ข้าพเจ้าทำความบาปครั้งใหญ่ยิ่งในชีวิต โดยมันได้เอามรดกของบิดาของข้าพเจ้าเป็นเครื่องมือล่อตาของข้าพเจ้า และมันทำให้ใจของข้าพเจ้าเกิดความละโมภโลภมากเห็นแก่ตัว ข้าพเจ้าได้ยาพิษร้ายแรงชนิดหนึ่งเรียกว่า “ยางนอง” (สำหรับทาถูกดอกไม้ซึ่งใช้ในการล่าสัตว์ของพวกเงาะป่าเผ่าซาไกในจังหวัดพัทลุง พิษแรงมาก สามารถบังคับหัวใจให้หยุดทำงานในระยะเพียง 5 นาทีอย่างช้า) ข้าพเจ้าคิดวางอุบายอย่างแยบคายที่จะฆ่าน้อง ๆ ด้วยยางนองยาพิษร้ายนี้ให้หมดสิ้นเพื่อข้าพเจ้าจะได้ครอบครองมรดกของบิดาแต่ผู้เดียว

แผนการของพระเจ้า

แต่ก่อนที่ข้าพเจ้าจะลงมือทำอะไร ๆ ร่วมบิดามารดาอย่างโหดเหี้ยมทารุณครั้งนี้ บังเอิญข้าพเจ้าได้พบกับคนรับใช้ของพระเยซูผู้หนึ่ง เขาผู้นั้นได้เล่าประสบการณ์ชีวิตให้ ข้าพเจ้าฟังว่าเขาได้รับการปลดปล่อยให้หลุดพ้นจากการทำบาปโดยเชื่อในพระเยซูคริสต์ที่พระองค์ทรงช่วยชีวิตเขาต่าง ๆ นานา เป็นเวลานาน ตอนนั้นเรื่องนั้นหาได้ทำให้ข้าพเจ้าเชื่อคำพูดซึ่งข้าพเจ้าคิดว่าเหลวไหลไร้สาระเหลือเชื่อของเขาไม่ ตรงกันข้ามข้าพเจ้ากลับหัวเราะเยาะในใจ เพราะคำพูดทั้งหมดนั้นเหมือนกับเป็นเรื่องโง่ ๆ หรือเรื่องนิทานอย่างนั้นแหละ และตอนสุดท้ายก่อนที่จะเขาจะลาจากข้าพเจ้าไป เขาได้มอบหนังสือสี่เล่มมาให้ ข้าพเจ้าเล่มหนึ่ง เพียงชำเลืองด้วยหางตาข้าพเจ้าก็รู้ทันทีว่า นั่นคือ พระคริสตธรรมคัมภีร์ใหม่ซึ่งเป็นหนังสือที่ข้าพเจ้าเคยเอือมระอามากที่สุด ตั้งแต่สมัยที่ข้าพเจ้ายังเป็นเด็กนักเรียนกรุงเทพคริสเตียนวิทยาลัย แต่เพื่อมารยาทข้าพเจ้าจำต้องรับหนังสือเล่มนั้นไว้โดยไม่มีความรู้สึกยินดี ยินร้ายอะไรเลย แล้วเขาก็จากข้าพเจ้าไป

ก่อนหน้านั้น

คืนนั้น ท่ามกลางความเงียบสงัด ข้าพเจ้าเข้านอนเวลาตีสาม แต่ข้าพเจ้านอนไม่หลับ สมองของข้าพเจ้าคิดถึงแต่อุบายหลายประการ เพื่อความรอบคอบในการวางแผนหน้านั้น ๆ ในขณะที่คิดถึงความคิดของข้าพเจ้าได้ลำดับภาพที่น่าเสียดายของอันเป็นภาพที่หน้าตาบุคคลเบียวของน้อง ๆ ขณะที่ได้รับความทุกข์ทรมานอย่างน่าทุเรศก่อนที่จะสิ้นลมปราณเพราะยาพิษอันร้ายแรงจากน้ำมือของข้าพเจ้าผู้เป็นที่ชายของเขาเอง บางภาพก็ชักคืนชักงอทรมานทรมานต่าง ๆ น่าสมเพชเวทนาแล้วก็ขาดใจตายอยู่เบื้องหน้าข้าพเจ้า ทั้ง ๆ ที่น้อง ๆ ไม่เคยทำผิดคิดร้ายต่อข้าพเจ้าเลย ตรงกันข้ามน้อง ๆ ทุกคนทั้งรักและเกรงกลัวข้าพเจ้ามาก แล้วมีอีกภาพหนึ่งผุดขึ้นขึ้นมาแทนที่ภาพเหล่านั้นคือ เป็นภาพผู้พิทักษ์สันติราษฎร์ยกพวกกันมาล้อมจับข้าพเจ้า แล้วนำข้าพเจ้าไปขังไว้ในคุกเหล็กที่มั่นคงแข็งแรง เพราะผลกรรมที่ข้าพเจ้าได้กระทำไว้อย่างโหดร้ายทารุณผิดวิสัยมนุษย์ปุถุชน หูของข้าพเจ้าได้ยินเสียงอันก้องกังวานด้วยอำนาจเฉียบขาดของผู้พิพากษาตัดสินประหารชีวิตข้าพเจ้าให้ตายตามน้องข้าพเจ้าไป ข้าพเจ้าสะดุ้งสุดตัวผุดลุกขึ้นนั่งในความมืดใจสั่นระริก เหงื่อไหลโถมตัว ข้าพเจ้ามิได้หลับหรือฝันร้าย แต่ข้าพเจ้ายังตื่นอยู่เป็นนิมิตประหลาดที่ปรากฏกับข้าพเจ้า เป็นครั้งแรกในชีวิตอันโชกโชนของข้าพเจ้าที่เกิดความกลัวอย่างสุดขีด แล้วความทรงจำในข้อพระคัมภีร์ที่ข้าพเจ้าถูกบังคับให้ท่องจำในสมัยเป็นนักเรียนก็ผุดขึ้นในสมอง ข้อหนึ่งซึ่งข้าพเจ้าจำได้ไม่แม่นนักเพราะเวลาล่วงเลยมาสิบกว่าปีแล้ว แต่ยังพอจำได้ปะติดปะต่อมีใจความว่า “ถึงแม้จะได้ทรัพย์สิน สมบัติเงินทอง เพชรนิลจินดาหมดทั้งโลก แต่ต้องเสียชีวิตจะมีประโยชน์อะไร” เป็นคำตรัสออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเยซู ข้าพเจ้ายอมรับในใจของ

ข้าพเจ้าว่าเป็นความจริง เป็นคำที่อมตะแน่นอนทีเดียว เพราะถ้าข้าพเจ้าฆ่ามันของข้าพเจ้าตายหมดแล้ว ข้าพเจ้าก็ถูกตัดสินประหารตายตามไปด้วย ข้าพเจ้าจะได้อะไร? แต่พระคัมภีร์จะเป็นความจริงอย่างที่ข้าพเจ้าท่องจำนี้หมดทั้งเล่มเซียวหรือ? ข้าพเจ้าคิด จะจริงอย่างที่คนรับใช้ของพระเยซูคนนั้นพูดในตอนเย็นวันนี้หรือไม่ ความอยากรู้อยากพิสูจน์บังคับให้มือของข้าพเจ้าควานหาไม้ขีดขึ้นมาจุดตะเกียง น้ำมันก๊าดดวงเล็ก ๆ นั้น และส่องหาหนังสือพระคัมภีร์หยิบมาเปิดออกและตั้งต้นอ่าน อ่านทุกตัวอักษรอย่างละเอียด อ่านอย่างใช้สมองคิด อ่านตั้งแต่แรกเพื่อจะค้นหาคำสักคำหนึ่งที่ผิด ไม่เป็นความจริงและไร้สาระ ตอนนั้นดูเหมือนทุกอย่างสงบ มันเงียบจริง ๆ เงียบกริบเงียบจนกระทั่งได้ยินแม้กระทั่งเสียงดังของหยาดน้ำตาของข้าพเจ้าที่หยดลงบนหนังสือเล่มนั้น...ข้าพเจ้าร้องไห้โดยไม่รู้สีกตัว ท่านผู้อ่านที่รัก ข้าพเจ้าขอเป็นพยานต่อสายตาของท่านในที่นี้ว่า หนังสือเล่มนั้น นอกจากจะหาคำผิดที่ไม่พบแล้ว ยังเป็นคำจริงทุกคำ ทุกประโยค ทุกข้อ จะสอนให้ข้าพเจ้าสำนึกถึงความผิดความบาปที่ข้าพเจ้ามลายเชื่อ คำบัญชาของมาร ทำบาปตลอดเวลาานแสนนาน 30 ปี ท่านผู้อ่านที่รัก ด้วยพระคำของพระเจ้าในหนังสือเล่มนั้นที่เรียกว่า “พระคัมภีร์” ทำให้ตาของข้าพเจ้าหายบอดและมองเห็นแสงสว่างของโลกแล้ว ด้วยพระสัญญาของพระเจ้าในหนังสือพระคัมภีร์เล่มเดียวกันนั้น ทำให้ข้าพเจ้าพบหนทางที่จะหลุดพ้นจากบาปอีกด้วย ข้าพเจ้าเชื่อและสำนึกในพระคุณและความรักของพระเจ้า ข้าพเจ้าเชื่อในสิ่งที่ข้าพเจ้าเคยอึดเียะเขี่ยหยันและประณามว่าเป็นเรื่องโง่ ๆ สารภาพผิด ข้าพเจ้าเชื่อจนหมดหัวใจแล้วข้าพเจ้าก็คุกเข่าลงตรงนั้นเองร้องไห้สารภาพความบาปที่ข้าพเจ้าได้กระทำต่อพระเยซูคริสต์ ผู้ซึ่งเป็นขึ้นมาจากความตาย ขอให้พระองค์ยกโทษให้ ถิ่นนั้นข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้าเมื่อข้าพเจ้าได้รับการยกโทษ พระเยซูทรงชำระข้าพเจ้าด้วยพระโลหิตอันบริสุทธิ์ของพระองค์ ทั้งทรงโปรดให้ข้าพเจ้าหลุดพ้นจากการเป็นทาสของผีมารซาตานในคืนนั้นด้วย

เดี๋ยวนี้ข้าพเจ้าขอเป็นพยานกับท่านที่กำลังอ่านด้วยความจริงว่า “พระเยซูยังทรงพระชนม์อยู่จริง” และทรงฟังคำอธิษฐานทูลขอฤทธิ์เดชจากพระองค์เพื่อรักษาให้หายจากโรคบาปได้จริง เพราะพระองค์ทรงโปรดช่วยข้าพเจ้าแล้วเหมือนกับที่พระองค์ทรงช่วยผู้รับใช้ของพระองค์ คนนั้นที่เป็นพยานให้ข้าพเจ้าฟัง และได้ทรงช่วยคนบาปมาแล้วเป็นจำนวนมาก ที่ถวายเป็นให้กับพระองค์ ท่านผู้อ่านที่รัก ท่านเชื่อไหม? นายการุณย์ คนพาลคนชั่ว และเป็นคนบาปหนาได้ตายไปแล้ว แต่ได้เกิดใหม่ รับชีวิตใหม่ ในพระเยซูคริสต์ มีชีวิตอยู่เพื่อเทิดพระเกียรติ พระเยซูผู้เป็นพระบุตรของพระเจ้า ผู้ทรงรักข้าพเจ้าด้วยความรักอันยิ่งใหญ่ไม่เปลี่ยนแปลง ไม่มีขอบเขต และพระองค์ทรงรักท่านไม่น้อยไปกว่ารักข้าพเจ้า เพราะในพระคัมภีร์ยืนยันว่าพระองค์เกลียดความบาปจริง แต่พระองค์ทรงรักคนบาปอย่างสุดหัวใจ

ท่านผู้อ่านที่รัก กรุณาท่านได้พิจารณาตัวของท่านเองด้วยความจริงอีกสักครั้ง ว่าชีวิตของท่านมีหุ่นส่วนกับความบาปหรือไม่ แต่พระคัมภีร์บอกว่า “ทุกคนเป็นคนบาป ไม่มีคนชอบธรรมสักคนเดียว

ไม่มีเลย” และอีกข้อหนึ่งว่า “ค่าจ้างของความบาปคือความตาย” ดังนั้นท่านจงอย่าได้ฟังคำมุสาของมาร ที่กระซิบข้างหูของท่านว่า “เจ้าไม่บาป เจ้าไม่บาป” อีกต่อไป เพราะพระคัมภีร์บอกว่า “มารเป็นพ่อแห่งความมุสา” มันไม่ได้เป็นมิตรกับท่าน แต่มันต้องการทำลาย ต้องการฆ่าท่านให้ตายและตกนรกไปกับมันด้วยในวันพิพากษาโลก ท่านเป็นบุตรของพระเจ้า บิดาที่แท้จริงของท่านเป็นผู้บริสุทธิ์ เป็นจอมราชันในสวรรค์สถาน วันนี้พระเยซูคอยท่านพร้อมที่จะฟังคำสารภาพบาปของท่านและปลดปล่อยท่าน และนำท่านไปถึงพระบิดาที่แท้จริงของท่าน คือพระเจ้าผู้สถิตในสวรรค์ พระเยซูตรัสว่า

“เราเป็นทางนั้น เป็นความจริง และเป็นชีวิต ไม่มีผู้ใดมาถึงพระบิดาได้ เว้นไว้มาทางเรา”

ขอให้พระเจ้าทรงโปรดประทานความรอดแก่ท่านวันนี้

ด้วยใจรักจากข้าพเจ้า

ก.ศรีสมบัติ

(การุณย์ ศรีสมบัติ)

เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าผู้ใดไม่ได้บังเกิดใหม่ ผู้นั้นจะเห็นแผ่นดินของพระเจ้าไม่ได้